

Studeren met Open Bijbel

Bijbelstudie sectie voor de wat meer gevorderde Bijbellezer

De brief aan de Kolossenzen

7. Opgewekt tot nieuw leven

***Indien u dan met Christus opgewekt bent,
zoek de dingen, die boven zijn.***

Er waren in de gemeente in Kolosse leden, die meenden dat er kwade machten zijn die een heilloze invloed op mensen uitoefenen. Daarom voelden ze zich, in hun angst hiervoor, verplicht strenge regels wat betreft zulke dingen als eten, drinken en de viering van bepaalde heilige dagen in acht te nemen.

Hun zienswijze was te wijten aan een gebrekkig inzicht in Gods heilswerk in Christus, en onvoldoende besef van de macht van de opgestane en verhoogde Christus. Door zijn volkomen gehoorzaamheid en kruisdood heeft Christus de zonde eens voor altijd overwonnen. Zijn verhoging tot Gods rechterhand in de hemel is voor de gelovige de verzekering, dat Hem alle macht in hemel en op aarde is gegeven. Daarom hoort de gelovige zijn of haar vertrouwen en verwachting op de Here in de hemel te richten, en geen heil te verwachten van het nauwgezet leven volgens allerlei regels.

De ideale mens

Evenals in zijn andere brieven, leert Paulus ons in deze brief, de christen zien als iemand die het voorwerp is van Gods roeping en reddende liefde. Die roeping is niet te dateren, want zij heeft zelfs al vóór de grondlegging van de wereld plaatsgehad: "Hij heeft ons immers in Hem uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor zijn aangezicht" (Efez 1:4). God heeft er daarom voor gezorgd, dat zij die Hij heeft uitverkoren vroeg of laat in hun leven de gelegenheid krijgen het evangelie te horen, en uit eigen overweging en overtuiging te aanvaarden. Als zij dan opstaan uit het watergraf van de doop, waar zij hun vroegere 'ik' afleggen, neemt God hen aan als zijn, in Christus ge-

adopteerde, kinderen: "In liefde heeft Hij ons tevoren ertoe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus" (Efez 1:5). Vanwege deze verbondenheid met Zijn Zoon, beschouwt God hen als mensen die al opgewekt en verhoogd zijn, en nu leven in afwachting van de komst van hun Heer uit de hemel in heerlijkheid.

Er is dus een 'ideale' mens, die het voorwerp is van Gods zorg in elke fase van zijn verlossing. "Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen; en die Hij tevoren bestemd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt" (Rom 8:29,30). Christus is de spil waar de verlossing van een mens om draait. Niet vanwege wat hij is of doet, en ook niet vanwege enige subjectieve of mystieke ervaring, maar enkel en alleen op grond van zijn verbondenheid met Christus, tot stand gekomen door zijn persoonlijk geloof en doop, neemt God een mens aan.

De loopbaan van een christen is dus een streven om, door toenemend geloof en groeiende gehoorzaamheid, zijn leven meer in overeenstemming te brengen met de 'ideale' Mens Christus Jezus. Het is op deze basis dat Paulus een beroep op de gemeente in Kolosse doet: "Indien u dan met Christus opgewekt bent, zoek de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand van God" (Kol 3:1). De ongelovige mens is thuis in deze wereld, en alleen in deze wereld. Hij houdt zich voortdurend bezig met zijn persoonlijke belangstelling en eigen genot, of ter wille van anderen met dingen die slechts van tijdelijke aard zijn. De christen echter heeft zich losgemaakt van de levenswijze, de verwachtingen en ambities van de huidige samenleving. Evenals Abraham in het heidense Kanaän, is ook hij een "vreemdeling en bijwoner" in de wereld, die uitzielt naar de totstandkoming van een Goddelijke samenleving op aarde. Hij is nu al "burger van een rijk in de hemelen" (Flp 3:20), dat Christus bij zijn verschijning in heerlijkheid zal vestigen op aarde.

Het woord 'indien' geeft geen theoretische mogelijkheid aan, maar een feit van enorme betekenis: "daar u immers met Christus opgewekt bent". De uitdrukking "de dingen, die boven zijn", is uiteraard niet in ruimtelijke zin op te vatten, maar geeft de levenssfeer aan waarin de christen hoort te leven. Vroeger verkeerde hij in de sfeer van deze wereld, met al haar duisternis, die God negeert en aan Zijn wil ongehoorzaam is. Johannes schrijft hierover: "Heb de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is ... Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid" (1 Joh 2:15-17). Zoals Paulus in deze brief heeft gezegd, zijn

de leden van de gemeente uit deze sfeer van duisternis verlost, en nu al overgebracht in het Koninkrijk van Gods geliefde Zoon. Nu behoren ze de consequenties van deze verplaatsing te verwerkelijken, door zich steeds meer op hun nieuwe levenssfeer te oriënteren.

Een andere gedachtewereld

Paulus' vermaan, de dingen die boven zijn te bedenken of zoeken, betekent in de praktijk het bewust richten van de gedachten op alles wat met Christus te maken heeft. Ook een christen kan voortdurend in beslag genomen zijn door allerlei zaken, die niets te maken hebben met zijn roeping in Christus. De huidige samenleving eist en vraagt, als wij niet oppassen, al onze aandacht: 24 uur werk en ontspanning, sociale verplichtingen en maatschappelijke zorg, eten en slapen. Dan blijft er weinig, en meestal geen, tijd meer over voor wat er werkelijk toe doet. Het evangelie van de gekruisigde, opgestane en verhoogde Christus roept een mens tot nieuw en vreugdevol leven. Het laat hem zien hoe onbelangrijk zijn belang en eer in de dingen van deze wereld zijn, en vervult hem met een steeds opnieuw inspirerende levensmotivatie: "ik leef door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven" (Gal 2:20).

Willen wij in toenemende dankbaarheid met de Vader leven, en in dagelijkse gemeenschap met Christus onze Heiland, bewust van de dingen die boven zijn, dan horen wij steeds meer op te gaan in de gedachtewereld van de Bijbel. Daarin wordt ons een prachtig vergezicht voor ogen gehouden: de tijd dat Christus als Levenggever en Wereldkoning teruggekomen zal zijn, en zijn dienaars het voorrecht zullen hebben Hem in een nieuw, volmaakt en verheerlijkt lichaam te dienen, door de dan nog sterfelijke aardbewoners te leren wandelen in de wegen van God.

In het voorafgaande heeft Paulus alle andere heilswegen buiten Christus afgewezen. In deze vier zo veelzeggende verzen spoort hij de leden van de gemeente aan te beseffen, dat hun leven veilig is en verborgen met Christus in de hemel. Dat helpt hen met hart en ziel te streven naar gemeenschap met Hem, uitzienende naar zijn verschijning in heerlijkheid, in de verwachting te dien tijde deel te krijgen aan het volmaakte en verheerlijkte leven dat Hij zal schenken.

A.H./J.K.D

Studeren met Open Bijbel

Bijbelstudie sectie voor de wat meer gevorderde Bijbellezer

De brief aan de Kolossenzen

8. Het nieuwe leven in de praktijk

***En al wat u doet met woord of werk,
doe het alles in de naam van de Here Jezus.***

De wereld waarin de apostelen en hun medewerkers het evangelie van Christus hebben bekendgemaakt, was veel minder ontwikkeld dan de onze. Paulus schroomt niet de gelovigen uit de heidenen te herinneren aan hun vroegere slechte gewoonten, "hoe u zich van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen".

Het is begrijpelijk dat de Joden in Jeruzalem en Judea, die van kindsbeen af onder de strenge geboden van de Wet van Mozes hadden geleefd, bezorgd waren dat gelovigen in de heidenwereld beïnvloed en gehinderd zouden worden door hun vroegere levenswijzen. Dit zou enerzijds een slechte invloed kunnen hebben op de joods-christelijke gelovigen, en anderzijds zouden niet-christenen de naam van Christus daarom kunnen smaden.

Er zijn aanduidingen dat de ethische gevolgen van de doop in Christus al vroeg naast het evangelie werden vastgelegd, en dat de evangelieverkondigers hun bekeerlingen hierin hebben onderwezen. Als deel van deze "vorm van onderricht" (Rom 6:17) schrijft Paulus in deze brief een aantal levensregels voor.

Leven in gemeenschap met Christus

Achter de zichtbare plechtigheid van de doop van een gelovige, vindt een onzichtbare verandering van enorme betekenis plaats. Door deze daad van gehoorzaamheid aan Christus' bevel is de God van de hemel voor de gedoopte voortaan niet alleen zijn Schepper, die hem het kostbare geschenk van een aards bestaan heeft gegeven, maar ook zijn Vader. Vanwege zijn verbondenheid met Christus, door vereenzelviging met Hem in een geestelijk sterven en opstaan, wordt hij opgenomen in Gods familie,

en wacht met al zijn medegelovigen, of zij nu in leven zijn of in de doods-
slaap, op de komst van Christus naar de aarde, om te delen in zijn heerlijk-
heid.

Dankzij de symbolische vereniging met Christus, worden de zegenrijke ge-
volgen van Diens overwinning de christen meteen al voorlopig toegere-
kend. Maar Christus verwacht dat er uit die vereniging een werkelijke, inni-
ge gemeenschap met Hem zal ontwikkelen. De gerechtigheid die de ge-
lovige op grond van zijn geloof en doop wordt toegerekend, moet leiden
tot een nieuwe levenswijze. Om Jezus' beeld te gebruiken, bevindt hij zich
als een rank aan de wijnstok die Christus Zelf is. Of hij daaraan mag blijven,
met alle eeuwige gevolgen daarvan, hangt van zijn vruchtbaarheid af: "Ik
ben de wijnstok, u bent de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die
draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen. Wie in Mij niet blijft, is
buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt
ze in het vuur en zij worden verbrand" (Joh 15:5-6).

Ditzelfde verband tussen wat een gelovige door Gods genade eenmaal
geschonken is, en de blijvende gevolgen hiervan voor de rest van zijn
proeftijd in het vlees, toont Paulus als hij bij de voortzetting van zijn brief
vermaant: "Dood dan de leden, die op de aarde zijn" (Kol 3:5). Het woord
'leden' wijst naar de activiteiten van wat de apostel "het lichaam van het
vlees" heeft genoemd, en duidt aan wat hij ergens anders beschrijft als
"de werkingen van het lichaam." De gedachtegang is gelijk aan die in
Romeinen hoofdstuk 6. Na, volgens de symboliek van de doop, de oude
mens en zijn praktijken formeel te hebben afgelegd, moeten de gelovigen
dit in werkelijkheid doen: "stel uw leden niet langer als wapenen van de
ongerechtigheid ten dienste van de zonde" (Rom 6:13).

In zijn lijst van verkeerde praktijken, waaraan de leden van de gemeente
zich niet meer schuldig mogen maken, gaat Paulus van uitingen van be-
geerte over tot de innerlijke gemoedstoestand: "toorn, heftigheid, kwaad-
aardigheid" en de boze woorden waarmee deze naar buiten komen.

Een kleed van gerechtigheid

Het verband tussen een persoon en zijn karakter of gedrag, wordt op een
aantal plaatsen in de Schrift beschreven met gebruikmaking van het
beeld van de kledingstukken die iemand draagt. In de herinnering aan zijn
vroegere vroomheid zegt Job: "met gerechtigheid bekleedde ik mij, en
mijn recht bekleedde mij als een mantel en hoofddoek; tot ogen was ik
voor de blinde, en tot voeten voor de kreupele ..." (Job 29:14,15). Paulus
legt de betekenis van de doop uit met de woorden: "Want u allen, die in
Christus gedoopt bent, hebt u met Christus bekleed" (Gal 3:27). Het recht-
vaardige gedrag van Christus wordt de gedoopte door de vereenzelvi-
ging met Hem eigen. Maar door met Christus te leven, en zijn geboden te

volbrengen wordt dit kled steeds meer iets van hemzelf, vandaar dat van Christus' bruid gezegd wordt: "haar is gegeven zich met blinkend en smeteloos fijn linnen te kleden, want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden van de heiligen" (Op 19:8).

In dit zich omkleden als beeld van een verandering van gedrag, spreekt Paulus eerst over het negatieve aspect, het afleggen van de oude, ongeschikte kleren, om vervolgens iets anders te kunnen dragen. Dit laatste moet gerealiseerd worden door middel van een voortgaand proces: na het eenmalige afleggen van de oude mens als persoon, moet de gedoopte de oude, vuile kleren van kwade praktijken afleggen, zodat de nieuwe mens zichtbaar wordt. Op de oordeelsdag zal dan – volgens Paulus' gebruik van ditzelfde beeld – de persoonlijkheid die uit dit proces van gehoorzaamheid is ontstaan, van zijn sterfelijke en vergankelijke lichaam ontdaan worden, om bekleed te worden met een onsterfelijk, onvergankelijk lichaam van stralende heerlijkheid (1 Kor 15:49, 53).

Een nieuwe schepping

De morele verandering waar de apostel de leden van de gemeente in Kolosse toe aanspoort, beschouwt hij ook als een vernieuwing van wat God eens geschapen heeft: "die vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper" (Kol 3:10). Bij de schepping van de mens heeft God gezegd: "Laat ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis" (Gen 1:26). Dit doel hield meer in dan het formeren van de mens als het hoofd van de schepping. Gods doel was dat Zijn karakter in de mens weerspiegeld zou worden. Een voornemen dat door de ongehoorzaamheid en decadentie van de mens helaas maar al te vaak geen werkelijkheid wordt.

Gods eerste scheppingsdaad heeft zijn morele overeenkomst in de doop in Christus: "zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen" (2 Kor 5:17). God beoogt dus meer dan het herstel van de oorspronkelijke mens, namelijk de morele gelijkenis met Hem, die het doel van de schepping was, en die tot nu toe alleen in Christus is bereikt. Vandaar dat God Zijn kinderen heeft "bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld van zijn Zoon" (Rom 8:29). In een vergelijkbare vermaning in zijn brief aan de Efeziërs, beveelt Paulus: "en de nieuwe mens aandoet, die naar de wil van God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid" (Efez. 4:24). In deze brief spreekt hij van "volle kennis", mogelijk vanwege het gebrek aan volledig inzicht bij de dwaalleeraars. In deze nieuwe familie van Gods kinderen worden alle religieuze en culturele verschillen, die zo kenmerkend zijn voor de huidige menselijke samenleving, eens voor altijd opgeheven: "waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar en Scyth, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus" (Kol 3:10,11).

Het navolgen van Christus

Tegenover het stoppen met vroegere kwade praktijken, die zo kenmerkend waren voor de heidense wereld, spoort Paulus de leden van de gemeente aan tot het positieve nastreven van morele deugden. In plaats van abstracte, ethische beginselen geeft hij het voorbeeld van Christus ter navolging, evenals Petrus dat doet wanneer hij zegt: "daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat u in zijn voetstappen zou treden" (1 Pet 2:21). Er zijn aanduidingen dat zowel hij als zijn lezers in het bezit waren van een deel van de vier evangeliën – iets dat om andere redenen ook wel aannemelijk is. In ieder geval zal wie hier enigszins mee vertrouwd is, door Paulus' vermaan aan bepaalde plaatsen in de evangeliën herinnerd worden. Hierdoor nemen Paulus' woorden: "Doe dan aan, als door God uitverkoren heiligen en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld" (Kol 3:12), aan betekenis toe. Hierdoor verschijnt de gestalte van de in Galilea rondtrekkende Leraar en Geneesheer voor ons geestesoog, die bij het zien van de menigten die Hem volgden "met ontferming over hen werd bewogen, daar zij voortgejaagd en afgemat waren, als schapen die geen herder hebben" (Mat 9:36).

Matteus heeft voor ons ook die onvergetelijke woorden bewaard, waarin Jezus, in zijn grote dankbaarheid voor alles wat de Vader Hem zo rijkelijk geschonken had – in het bijzonder dat door Hem andere mensen tot de Vader zouden komen – een beroep op zijn toehoorders deed: "Kom tot Mij, allen, die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven; neem mijn juk op u en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart" (Mat 11:28-30). Dacht Paulus aan die woorden toen hij de Korintiërs schreef: "Ik, Paulus, doe een beroep op u bij de zachtmoedigheid en de vriendelijkheid van Christus" (2 Kor 10:1)? En wat geduld betreft: we hoeven alleen maar te denken aan de wijze waarop Jezus, die met één woord de schulden had kunnen doden, zich zonder te protesteren liet slaan en in zijn gezicht spuwen. En wie heeft ooit zo'n voorbeeld van vergevingsgezindheid getoond als Jezus, die tijdens zijn zeer pijnlijke sterven aan het kruis bad: "Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen" (Luc 23:34)? In dit voorbeeld van Christus ligt de kracht van Paulus' woorden: "Verdraag elkaar en vergeef elkaar, indien de een tegen de ander een grief heeft; gelijk ook de Here u vergeven heeft, doe ook u evenzo" (Kol 3:13).

De deugd die boven alle andere staat is de liefde: "En doe bij dit alles de liefde aan, als de band van de volmaaktheid" (Kol 3:14). Liefde voor God en voor de mens lag aan de basis van de gehele Wet van Mozes, en ligt achter al haar bijzondere voorschriften. Maar ook hier heeft Christus in zijn dienstbaarheid en sterven om mensen met God te verzoenen, nieuwe be-

tekenis aan het aloude gebod gegeven: "Een nieuw gebod geef ik u, dat u elkaar liefhebt; gelijk ik u liefgehad heb, dat u ook elkaar liefhebt" (Joh 13:34).

De laatste drie aspecten van het christelijk leven, dat Paulus in dit gedeelte onder de aandacht brengt, met als motief: "doe dan aan", zijn achtereenvolgens de vrede, het woord en de naam van Christus. Als hij zegt: "de vrede van Christus ... regere in uw harten", denkt Paulus aan die innerlijke rust die alleen het evangelie kan brengen; want dat verzekert Gods kinderen dat hun zonden door hun Vader in de hemel vergeven zijn, en dat zij op Hem kunnen vertrouwen. Deze innerlijke vrede is bepalend voor hun relaties met anderen, en de tussenwoorden "tot welke u immers in één lichaam geroepen bent", geven aan dat de apostel de zegen van vrede in de onderlinge relaties in de gemeente voor ogen heeft. De toegevoegde woorden: "en wees dankbaar", sluiten aan bij deze gesteldheid. Ontevredenheid maakt een mens ongedurig, en in een gemeente jaloers op anderen, waardoor al te gemakkelijk onvrede en twist kunnen ontstaan. En wie hebben meer reden om dankbaar te zijn dan de vrijgekochten van de Here, die de belofte hebben ontvangen: "eeuwige vreugde zal op hun hoofd wezen, blijdschap en vreugde zullen zij verwerven, kommer en gezucht zullen wegvluchten" (Jes 51:11)?

Wat wordt dan bedoeld met het vermaan: "Het woord van Christus wone rijkelijk in u, zodat u in alle wijsheid elkaar leert en terechtwijst" (Kol 3:16)? Het lijkt waarschijnlijk dat "het woord van Christus" niet het woord aangaande Christus betekent, maar de leer die van Hem afkomstig is (de grondtekst laat de beide mogelijkheden toe). Aan het begin van zijn brief heeft Paulus geschreven over het evangelie, als iets dat overal ter wereld groeit en gedijt, en dat ook in de stad Kolosse vruchten heeft afgeworpen. Deze evangelieverkondiging moet onder alle gemeentelijke activiteiten voorop staan, niet alleen tot behoud van hen die buiten staan, maar ook voor hun eigen onderricht, zodat de leden geen enkele behoefte hebben aan een andere verlossingsleer. Zijn zij hier werkelijk door bewogen en beziel, dan zullen hun geestdrift en enthousiasme zich uiten in hun opgewekt zingen van geestelijke psalmen en liederen.

Als laatste vermaan in dit gedeelte, stelt Paulus het veelomvattende principe van alles doen in verbondenheid met de opgestane Here: "Al wat u doet met woord of werk, doe het alles in de naam van de Here Jezus" (Kol 3:17). De woorden vloeien voort uit de verheven plaats van Christus als hoofd van zijn gemeente, waarover Paulus al geschreven heeft. Alles wat de christen doet, valt binnen de levenssfeer van Christus – "het Koninkrijk van de Zoon van zijn liefde" – en dit fundamentele principe geeft uitsluitel op tal van vragen aangaande zijn verantwoordelijkheden in de huidige wereld.

Onderlinge relaties

In het volgende gedeelte wordt het principe: alles in de naam van Christus doen, in het bijzonder toegepast op de verplichting onderdanig te zijn in een aantal specifieke relaties: van man en vrouw, ouders en kinderen, slaven en heren. Al deze relaties worden beheerst door de relatie met God en Christus Jezus. De vrouw moet haar man onderdanig zijn, "gelijk het be- taamt [past] in de Here"; kinderen moeten aan hun ouders gehoorzaam zijn, "want dit is welbehagelijk in de Here"; achter de gestalte van zijn heer op aarde ziet de slaaf zijn Meester in de hemel, die hij door zijn dagelijkse bezigheden dient; heren moeten rekening houden met het feit dat zij, op hun beurt, de slaven van de Heer zijn. Aldus worden de manieren waarop al deze onderlinge relaties worden beleefd, het uitvloeisel van de alles overheersende status van Christus, die Paulus al eerder in deze brief heeft uiteengezet.

De relaties binnen het gezin erkennen een door God bepaalde orde, waarbij geen sprake is van minderwaardigheid, maar waarin ieder per- soon een eigen verantwoordelijkheid draagt. Terwijl de vrouw de leiding die de man geeft, erkent en steunt, is zijn verantwoordelijkheid liefde te tonen zeker niet minder veeleisend. Ouders mogen tegenover hun kin- deren niet bazig zijn, want dat zou weerstand wekken. Voor alle gelovigen geldt, dat zij bij de uitvoering van hun verantwoordelijkheden tegenover anderen in dienst van de Here staan, en alle persoonlijke rechten hebben prijsgegeven om in alles Hem te dienen.

Paulus gaat op de relatie tussen slaaf en heer wat uitvoeriger in. In tegen- stelling tot de relatie tussen man en vrouw is deze niet op Gods verorde- ning gefundeerd. De apostel heeft het hier niet over slavernij in de maat- schappij, maar over de verantwoordelijkheden van slaven en heren die in Christus zijn. Het feit dat beide in de gemeente gelijk zijn, zou bij de uitbrei- ding van het geloof geweldige consequenties voor de samenleving heb- ben. Achteraf kunnen wij constateren dat deze nivellering op den duur tot de afschaffing van slavernij heeft geleid.

Voortdurend gebed

Het vermanende gedeelte van deze brief eindigt met een aantal algeme- ne voorschriften. Voor de verwezenlijking van hun nieuwe leven in Christus, hebben de leden van de gemeente voortdurend gebed nodig. Hierdoor zal al hun streven om hun roeping waardig te zijn, gesterkt en bevestigd worden, en in de uitingen van hun dankbaarheid aan de Vader zullen zij hun relatie met Hem meer dan op welke andere wijze ook beleven. Voort- durende waakzaamheid is nodig, om alert en actief te blijven met het oog op de komst van Christus. In alle gebeden om de voortgang van het evan- gelie in de wereld, wil Paulus dat de gemeente ook aan hem denkt, in de bijzondere toestand waarin hij, de geroepen apostel tot de heidenwereld,

zich als gevangene in Rome bevindt. Elke gelegenheid die zich voordoet de Here te dienen, moet gretig gebruikt worden. Wat ook betekent dat in gesprekken het passende woord gegeven wordt, zodat anderen behouden worden.

A.H./J.K.D

